

Sygn.akt III AUa 616/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Orechwa-Zawadzka (spr.)

Sędziowie: SO del. Marzanna Rogowska

SA Marek Szymanowski

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 października 2014 r. w B.

sprawy z odwołania B. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji wnioskodawczyni B. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 stycznia 2014 r. sygn. akt III U 1736/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 616/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z dnia 28 października 2013 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004 roku, Nr 120, poz. 1252 ze zm.), odmówił B. B. prawa do świadczenia przedemerytalnego. Organ rentowy wskazał, iż wnioskodawczyni w dniu utraty prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. w dniu 30 czerwca 2003 roku nie udokumentowała okresu uprawniającego do emerytury wynoszącego co najmniej 20 lat, a jedynie 16 lat, 7 miesięcy oraz 3 dni oraz nie ukończyła 55-tego roku życia, jak również nie złożyła wniosku o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego w okresie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

B. B. w odwołaniu od powyższej decyzji domagała się przyznania prawa do dochodzonego świadczenia, podnosząc, że ukończyła 56-ty rok życia oraz legitymuje się wymaganym okresem uprawniającym do emerytury.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu powyższego odwołania, wyrokiem z dnia 15 stycznia 2014 roku odwołanie oddalił. Sąd I instancji wskazał, iż B. B. ubiega się o świadczenie przedemerytalne na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004 roku, Nr 120, poz. 1252 ze zm.). Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy prawo

do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Stosownie natomiast do art. 2 ust. 3 w/w ustawy świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w art. 2 ust. 1 w/w ustawy po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna; 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych; 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Zgodnie zaś z art. 2 ust. 4 w/w ustawy w szczególnie uzasadnionych przypadkach Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin złożenia wniosku, o którym mowa w art. 2 ust. 3 pkt 3 w/w ustawy. Z ustaleń Sądu I instancji wynikało, że wnioskodawczyni urodziła się w dniu (...). W okresie od dnia 16 marca 1992 roku do dnia 30 czerwca 2003 roku była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. B. B. na dzień utraty prawa do renty, tj. na dzień 30 czerwca 2003 roku nie legitymowała się 20-letnim okresem uprawniającym do emerytury, zaś jedynie okresem 16 lat, 7 miesięcy oraz 3 dni (w tym 12 lat, 9 miesięcy oraz 13 dni okresów składkowych oraz 3 lat, 9 miesięcy oraz 20 dni okresów nieskładkowych) oraz na ten dzień nie ukończyła 55-tego roku życia (w dniu ustania prawa do renty miała ukończony 46-ty rok życia). Sąd Okręgowy ustalił również, że wnioskodawczyni nie złożyła wniosku o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Reasumując Sąd I instancji uznał, że B. B. nie spełnia wszystkich określonych w art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych przesłanek do przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy jak w sentencji wyroku orzekł na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c.

B. B. zaskarżyła powyższy wyrok w całości, domagając się jego zmiany i przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego. Podniosła, że w kwietniu 2014 roku ukończy wiek 57 lat oraz legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze 19 lat, 6 miesięcy oraz 10 dni, który należy powiększyć o okresy pracy w gospodarstwie rolnym oraz opieki nad chorą matką.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz właściwie zastosował przepisy ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych. Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne oraz wykładnię przepisów.

Sąd Okręgowy prawidłowo rozważał prawo wnioskodawczyni do świadczenia przedemerytalnego w oparciu o przepis art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 3 w/w ustawy. Jedynie bowiem przepis art. 2 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy może znaleźć zastosowanie w przypadku ubezpieczonego, który ubiega się o prawo do świadczenia przedemerytalnego po ustaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Jak prawidłowo wskazał Sąd I instancji, wnioskodawczyni, aby skutecznie dochodzić prawa do tego świadczenia winna spełnić wszystkie warunki do jego uzyskania wskazane w przepisach art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 3 w/w ustawy. I tak, przepis art. 2 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy przewiduje, iż prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający

do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Stosownie natomiast do art. 2 ust. 3 w/w ustawy świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna; 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych; 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Poza sporem pozostawało, iż wnioskodawczyni pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie do dnia 16 marca 1992 roku do dnia 30 czerwca 2003 roku. W dniu, w którym ustało prawo do renty, tj. w dniu 30 czerwca 2003 roku miała ukończone 46 lat oraz legitymowała się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym łącznie 16 lat, 7 miesięcy oraz 3 dni, zamiast wymaganych – 55 lat życia oraz 20-letniego okresu uprawniającego do emerytury. Należy bowiem podkreślić, że warunek osiągnięcia – w przypadku kobiet wieku 55 lat oraz 20-letniego okresu uprawniającego do emerytury, wynikający z art. 2 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy, musi być spełniony na datę ustania prawa do renty, nie zaś aktualnie. Zatem podnoszona przez skarżącą B. B. okoliczność, iż w kwietniu 2014 roku osiągnie wiek 57 lat oraz legitymuje się stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 19 lat, 6 miesięcy oraz 10 dni, który należy powiększyć o okresy pracy w gospodarstwie rolnym oraz opieki nad rodzicem, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Nadto, jak prawidłowo wskazał Sąd I instancji, wnioskodawczyni nie spełniła również wymogu wynikającego z art. 2 ust. 3 w/w ustawy, tj. nie złożyła wniosku o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego w okresie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Reasumując, Sąd Okręgowy doszedł do prawidłowego wniosku, że wnioskodawczyni nie spełnia określonych w art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 3 w/w ustawy warunków do przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego, zatem odmowa przyznania prawa do tego świadczenia jest zasadna.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.

A.K.